

Sygn. akt: III C 980/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko K. S.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. na rzecz pozwanej K. S. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 980/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 listopada 2015 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. pozwem z dnia 14 stycznia 2014 roku zażądał zasądzenia od pozwanej K. S. na swoją rzecz kwoty 1.106,79 złotych z odsetkami ustawowymi oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwana zawarła z (...)Sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Podał, że w toku świadczenia usług pozwana nie zapłaciła na rzecz wierzyciela kwoty dochodzonej pozwem, na którą składają się wynagrodzenie za świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz kara umowna za przedterminowe rozwiązanie umowy.

Nakazem zapłaty z dnia 12 lutego 2014 roku, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwaną na rzecz powoda kwoty 1.106,79 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwana sprzeciwiła się, co doprowadziło do utraty mocy przez ten nakaz zapłaty. W sprzeciwie podniosła zarzut nieistnienia wierzytelności dochodzonych pozwem oraz nieskuteczności przelewu wierzytelności.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 18 kwietnia 2011 roku pozwana K. S. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy. Dotyczyła ona numeru końcowego abonenta (...). Dnia 19 kwietnia 2011 roku została zawarta kolejna umowa dla numeru końcowego abonenta (...). W regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych strony ustaliły, że w przypadku umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowy, k. 41, 59;
- regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych, k. 42-46, 60-63, 132, 159-160, 175-177;
- oferta promocyjna, k. 47-58, 64-68, 122-125, 150-152, 161-166;
- cennik, k. 126-131, 153-158, 167-174;

Dnia 3 maja 2011 roku (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanej w wysokości 64,53 złotych z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych w okresie od 1 do 31 maja 2011 roku. Dług miał być płatny do 17 czerwca 2011 roku. Dnia 3 czerwca 2011 roku (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanej w wysokości 49 złotych z tytułu internetu w okresie od 1 do 31 maja 2011 roku. Dług miał być płatny do 17 czerwca 2011 roku. Dnia 3 lipca 2011 roku (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanej w wysokości 46,35 złotych z tytułu usług telekomunikacyjnych w okresie od 1 do 30 czerwca 2011 roku. Dług miał być płatny do 18 lipca 2011 roku. Tego samego dnia (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanej w wysokości 49 złotych z tytułu internetu w okresie od 1 do 30 czerwca 2011 roku. Dług miał być płatny do 18 lipca 2011 roku. Dnia 3 sierpnia 2011 roku (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanej w wysokości 51,02 złotych z tytułu usług telekomunikacyjnych w okresie od 1 do 31 lipca 2011 roku. Dług miał być płatny do 17 sierpnia 2011 roku. Dnia 3 września 2011 roku (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanej w wysokości 4,94 złotych z tytułu usług telekomunikacyjnych w okresie od 1 do 31 sierpnia 2011 roku. Dług miał być płatny do 17 września 2011 roku.

Dnia 7 października 2011 roku (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła notę obciążeniową nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanej w wysokości 253,18 złotych z tytułu opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy dla numeru końcowego abonenta (...), wymagalne dnia 21 października 2011 roku. Pismem z dnia 8 listopada 2011 roku (...) Spółka a ograniczoną odpowiedzialnością w W. wezwał pozwaną do uiszczenia kwoty 347,08 złotych z tytułu opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy w terminie do 28 listopada 2011 roku.

Dowód:

- faktury VAT, k. 69-80, 84-85;
- nota obciążeniowa, k. 81;
- pismo z dnia 8.11.2011 r., k. 82;

Pismem z dnia 10 maja 2013 roku powód wezwał pozwaną do zapłacenia na swoją rzecz kwoty 1.030,62 złotych.

Dowód:

- pismo z dnia 10.05.2013 r., k. 24-25;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powództwo zostało oparte na dyspozycji wynikającej z art. 471 k.c. oraz art. 483 § 1 k.c. Zgodnie pierwszym z nich dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z drugim można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził spełnienia przez pozwaną zobowiązania wynikającego z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w związku z przelewem tej wierzytelności na jego rzecz, a także kary umownej z tytułu rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przed upływem terminu, na jaki została zawarta. W takiej sytuacji winien był wykazać, że doszło do zawarcia takiej umowy oraz wysokości należności pozwanego, które z niej wynikają, jak również rozwiązania umowy przed upływem terminu oraz wysokości kary umownej z tego tytułu.

W ocenie sądu bezsporne było zawarcie między (...) Sp. z o.o. w W. z pozwaną umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Nadto okoliczność ta wynika z przedstawionych przez powoda umów dla dwóch numerów końcowych pozwanego.

Wysokość jego zobowiązania z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych wynika z warunków ofert promocyjnych oraz cenników, jak również zostały przywołane z fakturach VAT nr (...) nr (...), nr (...) i nr (...)/11w wysokości odpowiednio 64,53 złotych, 49 złotych, 46,35 złotych, 49 złotych, 51,02 złotych i 4,94 złotych, a zatem łącznie 264,84 złotych. Żądanie objęte pozwem dotyczyło także skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnianiu poszczególnych świadczeń. Zwrócić należy uwagę na to, że chociaż powód wykazał istnienie oraz wysokość roszczenia z tego tytułu, to wykazał jedynie, że przysługiwały one (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. W toku procesu podniósł, że wierzytelność tę nabył na zasadzie przelewu wierzytelności. Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Na okoliczność przelewu wierzytelności przedstawił dowód z umowy z dnia 28 marca 2013 roku. Niemniej jednak nie wykazał, by osoby zawierające tę umowę były umocowane do działania w imieniu obu podmiotów. Na tę okoliczność powód wniósł o zobowiązanie (...) Sp. z o.o. w W. do udzielenia informacji, czy wierzytelności przysługujące temu podmiotowi wobec pozwanej były przedmiotem cesji, jednak należy zauważyć, że podmiot ten odmówił udzielenia informacji powołując się na ochronę tajemnicy telekomunikacyjnej. Zgodnie z treścią art. 159 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2014, poz. 243 ze zm.) tajemnica telekomunikacyjna obejmuje m.in. dane dotyczące użytkownika. Zgodnie z treścią art. 159 ust. 2 tej ustawy zakazane jest zapoznawanie się, utrwalanie, przechowywanie, przekazywanie lub inne wykorzystywanie treści lub danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną przez osoby inne niż nadawca i odbiorca komunikatu. Wprawdzie ustawodawca przewidział odstępstwa od tej zasady, lecz nie dotyczą one sądu w rozpoznawanej sprawie.

W toku procesu powód dochodził także roszczenia wynikającego z przedterminowego rozwiązania umowy. Zgodnie z treścią § 16 ust. 13 regulaminów świadczenia usług telekomunikacyjnych w przypadku umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi. Z przedstawionej przez powoda noty obciążeniowej wynikało, że związana była ona z

przedterminowym rozwiązaniem umowy dla numeru końcowego (...). Z umowy z dnia 19 kwietnia 2011 roku wynika, że została ona zawarta na okres 24 miesięcy i w związku z zawarciem umowy została pozwanemu przyznana ulga w wysokości 473 złote. Powód nie wykazał jednak, by doszło do rozwiązania umowy, jak również daty ani przyczyn tego zdarzenia. Podobnie należało odnieść się do żądania zapłaty kary umownej z tytułu rozwiązania umowy dla numeru końcowego (...). Z umowy wynikało, że została ona zawarta na okres 12 miesięcy, zaś w związku z jej zawarciem została pozwanej przyznana ulga w wysokości 468 złotych. Powód nie wykazał również, by doszło do rozwiązania tej umowy, jak również daty ani przyczyn tego zdarzenia. W takim stanie rzeczy nie wykazał, by zaistniały podstawy do ustalenia istnienia roszczenia z tytułu opłat specjalnych za przedterminowe rozwiązanie umowy. W procesie powód zawnioskował o zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do udzielenia informacji na temat stanu zadłużenia pozwanego na dzień zawarcia cesji. Sąd uznał taki wniosek za niedopuszczalny. Zważyć należy, że zgodnie z treścią art. 159 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2014, poz. 243 ze zm.) tajemnica telekomunikacyjna obejmuje m.in. dane dotyczące użytkownika. Zgodnie z treścią art. 159 ust. 2 tej ustawy zakazane jest zapoznawanie się, utrwalanie, przechowywanie, przekazywanie lub inne wykorzystywanie treści lub danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną przez osoby inne niż nadawca i odbiorca komunikatu. Wprawdzie ustawodawca przewidział odstępstwa od tej zasady, lecz nie dotyczą one sądu w rozpoznawanej sprawie. Nadto zwrócić należy uwagę na to, że informacja taka stanowiłaby dokument prywatny, którego moc dowodowa – zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. – ogranicza się do stwierdzenia, że osoba, która dokument taki podpisała złożyła określone oświadczenie, chociaż nie oznacza to, że było ono zgodne z prawdą. Zwrócić też należy uwagę na to, że informacja taka stanowiłaby pogląd wierzyciela pierwotnego na wysokość roszczenia. Czynienie ustaleń wyłącznie na takiej podstawie byłoby niedopuszczalne.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przywołanych w uzasadnieniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd uznał powództwo za nieuzasadnione, wobec czego orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu sąd orzekł odpowiednio do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na poniesione przez pozwaną koszty procesu składały się koszty zastępstwa procesowego wraz z opłata skarbową od pełnomocnictwa w łącznej wysokości 197 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt II sentencji.